

let til 15, men vi havde ikke noget imod, at denne Bestemmelse foreløbig gik ud, og at man saa nærmere kunde overveje, hvorvidt det skulde være 15 eller maaske et andet Tal, men det ærede Medlem har aldrig kunnet faa det Indtryk gennem Udtalelser fra vor Side, at vi havde fraveget Tallet 15, fordi vi mente, det ikke var det rigtige. Det mente vi, og det mener jeg fremdeles det er, og jeg vil meget henstille, at man ikke gaar til et større Antal. Det ærede Medlem Hr. P. Munch var ogsaa utilfreds med Bestemmelserne om Sammenkaldelse til Møde i Udvalget og mente, at det vilde være det heldigste, om ikke alene Regeringen, men ogsaa Medlemmer af Udvalget havde Ret til at indkalde til Møde i den Tid, Rigsdagen ikke var samlet.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch har altid Lyst til at komme med smaa Sidehug, der slet ikke vedrører Sagen. Bl. a. kom det ærede Medlem nu med den Bemærkning, at det var et Programpunkt for os, at vi nu vilde ind paa andre Metoder end tidligere, under Krigen, vi vilde holde paa de kortere Rigsdagssamlinger. Det er fremdeles vor Mening, men det ærede Medlem ved udmærket, at netop i den nuværende Rigsdagssamling har der foreligget ualmindelig mange store Spørgsmaal, saa store Lovkomplekser, som man næsten ikke har kendt tidligere; og at det derfor trækker en lille Smule længere ud i Aar, end det almindeligt vil ske, tror jeg, de allerfleste udmærket godt vil kunne forstaa; men ellers kan det ærede Medlem være overbevist om, at det er noget, vi ikke har glemt, og vi vil ogsaa sørge for, selv om det er meget store Lovforslag, der er til Behandling i Rigsdagen i denne Samling, at vi inden ret længe kan se Enden derpaa.

Bestemmelserne i § 4 om Bøder og eventuelt højere Straf, som Udvalgsmedlemmer kan idømmes for Brud paa Diskretionen, mente det ærede Medlem var ganske overflødige. Jeg har udtalt min Opfattelse, der gaar ud paa, at naar man har sat disse Bestemmelser ind, er det netop for meget bestemt at understrege, at det er et Udvalg af en ganske særlig Karakter. Vi ved jo alle sammen, hvordan det gaar med vore Udvalgs møder; næsten alt, hvad vi forhandler i Udvalgene, kan Dagen efter læses i Aviserne. Jeg tror ikke, det er nogen heldig Udvikling, der har fundet Sted her, og netop med det for Øje forekommer det mig aldeles nødvendigt her, hvor Talen er om ganske særlige Forhold, at understrege, at her er i hvert Fald et Tilfælde, hvor vi ikke vil finde os i, at det, der i et Forhand-

lingsmøde i dette Udvalg om udenrigspolitiske Forhold i Fortrolighed er meddelt fra Regeringens Side, Dagen efter staar i alle Aviser. Det ærede Medlem modsagde ogsaa sig selv, forekommer det mig, for han sagde: Vi har tilstrækkelige Straffebestemmelser nu. Ja, men saa betyder dette altsaa kun, at man gør opmærksom paa, at netop i dette Tilfælde kan de eventuelt tages i Brug. Og naar Talen er om Bøder fra 100 til 1000 Kr., er det jo for at graduere, det siger altsaa, at der kan være Tale om Forseelser, hvor en Bøde kan være tilstrækkelig. Naar vi har disse Bestemmelser, vil man sikkert fra Udvalgsmedlemmernes Side finde Tavshedspligten saa stærkt understreget, at der ikke vil blive gjort Brud paa den. Der kan være Spørgsmaal, der ikke just drejer sig om Landets Livsinteresser, men alligevel om meget vigtige Ting, om Traktater og meget andet, hvor vi ikke kan være tjent med, at de foreløbige Forhandlinger mellem Rigsdagen og Regeringen Dagen efter Udvalgs mødet refereres i Landets Presse, saa at man i Udlandet har Adgang til at blive bekendt med disse foreløbige Forhandlinger.

Saa udtalte det ærede Medlem — det var ogsaa et af hans smaa Sidehug —, at det var en kaotisk Tilstand — jeg tror, det var dette Udtryk, han benyttede —, vi havde været inde i de sidste 2 Aar. Jeg tror, det ærede Medlem tager fejl, og hvis han vilde appellere til Vælgerne, vilde han ikke faa et Flertal, som vilde skrive under paa en saadan Udtalelse. Vi er netop ved at komme ud af den kaotiske Tilstand, som det ærede Medlem og hans Regimente bragte os ind i i sin Tid. Det tager nogen Tid, det skal jeg indrømme, men efterhaanden kommer vi mere og mere ud af det, det er jeg sikker paa at et Flertal i Befolkningen vil skrive under paa.

Hans Nielsen: Siden Verdenskrigen udbrød, har der indenfor alle Folkeslag her i Europa været en voksende Uvillie mod alt det gamle diplomatiske Hemmelighedskræmmeri, og jeg føler mig overbevist om, at ude i den danske Befolkning vil der være en lige saa stor Uvillie mod det Hemmelighedskræmmeri, man tilstræber ved Gennemførelsen af det foreliggende Forslag. Den jævne Gaardmand, den jævne Husmand og den jævne Arbejder vil alle sammen spørge: Hvad er Meningen med, at man gennemfører saadanne Bestemmelser som dem, der her foreslaas, at de Rigsdagsmænd, vi har valgt, ikke en Gang alle sammen